

PROJETE DE VOLUNTARIAT

C.E.I.P BACAROT

2018/2019

RECORDEM QUE:

- La funció de l'adult-acompanyant és acompanyar als xiquets/es en les activitats proposades i proposades a l'aula, mantenint comunicació constant amb ell i sabent que el/la tutor/a és la màxima autoritat a l'aula.
- Una altra funció és preparar materials/fotocòpies per a les diferents activitats, lliurar-los i arreplegar-los.
- És requeriment indispensable anar a les xarrades, formacions i cursos que organitze el centre i a les reunions a classe amb els tutors per tractar el tema del voluntariat.
- A les aules, a on la llengua vehicular siga el valencià, es recomana als adults fer l'esforç per parlar valencià per a transmetre valors d'esforç i que els xiquets entenen que tots estem aprenent (l'adult no ho sap tot).
- L'equip de Mestres necessita que el voluntari col·labore i recolze activament en les seues decisions, opinions i accions mitjançant el diàleg.
- Ser voluntari significa que hi ha que ser ferm i no permetre cap falta de respecte cap a tu o cap als altres.
- És important començar les activitats quan estiguen previstes, per això demanem ser puntual. Si no pots vindre, avisa a l'escola com més prompte millor per al bon funcionament de l'activitat.
- Entrar a l'escola i compartir a l'espai de les aules amb els infants és un privilegi; tot i així, compartir aquests espais pot comportar el fet de viure directament processos molt íntims dels nens i de les nenes. Aquestes vivències han de ser quelcom íntim i intern de l'escola, de les persones que convivim amb els nens i amb les nenes... Són fets que no han de sortir de la mateixa aula... Cal preservar la intimitat dels xiquets i de les famílies.
- De la mateixa manera, no es poden fer fotos ni gravacions dels nens dins del centre educatiu amb aparells electrònics personals del voluntariat.

COM HO FEM AMB ELS XIQUETS/ES?

- Per escoltar als infants, per parlar-los... ens ajupim posant-nos a la seua alçada. És important que els mirem i que ens mirin als ulls quan parlem. Si no ho fan, els demanem que ens mirin als ulls abans d'iniciar una conversa. Quan ens ajupim i els mirem, els estem dient "hi sóc", "estic aquí".
- Respectem els seus espais i moments personals. Podem preguntar-los què necessiten (per exemple, "Vols que em quedi amb tu o prefereixes estar sol/a?"), o intentar detectar, a través de l'expressió corporal o de la mirada, les seues demandes o necessitats.
- Mantenim un to de veu suau i més aviat fluix. Ens apropem sempre als infant per parlar amb ells i elles, i no alcem la veu. És important evitar dirigir-nos als nens i a les nenes des d'una distància que impliqui emprar un to de veu massa elevat.
- Respectem els ritmes dels infants i adoptem una actitud tranquil·la, sense presses.

- Evitem fer judicis sobre la seua persona i no emprem adjectius qualificatius (“Ets...”). Davant de certes accions que no són permeses a l’escola, el missatge que els fem arribar se centra en missatges com “aquí fem...”, “aquí no ho fem...”, “aquí ho fem així”... Per exemple “Aquí no ens peguem”, “Aquí no ens falem el respecte”, “Aquí no juguem a pistoles”. D’aquesta manera no neguem el que es pugui fer a casa, amb la família...només recordem que a l’escola ho fem així (potser diferent de casa); així evitem bloquejos o que els infants no entenguin les coses per possibles contradiccions.

- Parlem des de la nostra emoció... No fem valoracions de l’estil “molt bé”, “així no es fa”, “és molt lleig pegar”... Procurem reflectir els nostres pensaments parlant sempre des de les nostres sensacions, des de la nostra persona, no de les seues actuacions... “Em sento malament si em crides”, “Jo ho sé fer així”, “A mí no m’agrada estar amb tant de soroll”. Abastem els fets relacionant-los amb les persones i amb les situacions

- Els ajudem a connectar amb la seua emoció... Davant de les coses que han fet i que ens mostren (dibuixos, com salten...) evitem donar-los la nostra aprovació. En canvi, els preguntem com s’han sentit ells i elles mentre ho feien o descrivim el que hem vist: “Has fet...”, “Estàs content de com ho has fet?”, “Com ho has fet?”, “Ho has fet tu sol/a!”, “Ho veig. D’acord”. Donem el reconeixement enriquint el llenguatge i aprofitem aquests moments per compartir amb els infants i anar consolidant vincles afectius, afinitats... També els podem ajudar a percebre els propis avanços respecte a produccions o fets viscuts anteriorment. És important dedicar-los l’atenció que ens demanin.

- Acceptem els seus sentiments, sense jutjar-los ni desmerèixe’ls, encara que no els entenguem. No fem servir sentències del tipus “per això no es plora”, “no et preocupis”, “quina ximpleria/favada”, “no ploris”, “no t’enfadis”, “no passa res”... Empatitzem amb la situació que viu l’infant. Mai neguem els seus sentiments. El que fem és “ser-hi”, que sentin que “hi som”. Posar-los la mà a l’esquena els fa notar la nostra presència (només posem la mà al pit si hi ha un lligam estret i un vincle afectiu consolidat, ja que és una acció molt íntima).

- Hem de respectar els moments en què son ells mateixos qui estan resolent els seus propis conflictes. Hem d’acceptar que resolguin els seus conflictes a la seua manera, i hem de fugir de protocols d’adults. L’important és que siguin els mateixos infants els qui se sentin bé amb la manera com han resolt el conflicte.

- No fem comparacions ni parlem en termes de competitivitat. No diem “Ho fa millor / més ràpid...”. En cap cas fomentem la rivalitat entre infants. No fem servir felicitacions, i encara menys en veu alta (podrien interpretar que cal actuar o ser com el company o companya a qui s’està felicitant). L’important no és que els nens i les nenes facin les coses per tenir el reconeixement de l’adult, per agradar a l’adult, cal fer les coses perquè un mateix se sent a gust fent-les d’una manera.

- Evitem sempre emprar el càstig o els premis i les expressions que indirectament comporten aquestes condicions: “Si no menges no et faràs gran”, “Si recollis us explicarem un conte”, “Si no treballes, no eixiràs al pati”... És una realitat que cada acció porta implícita una conseqüència

- La millor ajuda que podem oferir-los és ser-hi, evitant ajudar-los si no és necessari. Els ajudem quan ens ho demanen o si observem que ho estan passant malament davant d’una situació que no poden o no saben com resoldre. Ajudar no implica fer la tasca per ell o per ella, sinó donar recursos perquè el mateix xiquet pugui cercar una solució i aconseguir el que es proposa. Per tant, podem plantejar-los qüestions amb la finalitat de que pensen i raonen (“I tu què faries?”, “Quin és el següent pas que s’ha de seguir?”, “Has entès allò que acabes de llegir?”, “I tu, què penses?”, ...)

- Procurem no donar la resposta o la solució abans que l'infant hagi intentat trobar-la (hi hagi pensat). Cal acceptar les seues "solucions" (dins d'uns paràmetres) tot i que nosaltres sapiguem que no funcionaran. Deixem que sigui l'infant qui arribi a les seues pròpies conclusions. Davant de certes preguntes podem contestar: "I què podem fer?", "I què pots fer?"... La segona pregunta els fa més autònoms i creadors. Ens hem de deixar sorprendre per les seues solucions... Les nostres solucions serien fruit de més vivències que tenim acumulades: nosaltres hem viscut més que ells i sempre optem per les solucions més fàcils.

- La funció de l'adult és d'acompanyant i observador. Hem de respectar els interessos i les activitats dels infants, i tan sols intervenim si ens ho demanen o si veiem una situació d'inseguretat o de falta de respecte (física, verbal o emocional). Sempre que sentim que no podem dur a terme un acompanyament en un moment concret, demanem ajuda al tutor i/o a un altre dels adults acompanyants.

- A cada ambient sempre hi ha d'haver un adult. Mai podem deixar l'ambient només amb xiquets. Només en cas d'urgència s'avisava un altre adult perquè ens substituïxi a l'ambient on estem acompanyant.

- Als ambients no intercanviem informacions entre adults. És molt important evitar en tot moment tenir converses entre nosaltres quan estem acompanyant en un ambient. En cas de fer el voluntariat durant el Servei de menjador, també és un lloc on respectar l'ambient dels nens i nenes; és un espai per a compartir amb el xiquets/es sense interferències de converses entre adults. El dinar té un inici i un final i és important que quan acompanyem en aquest espai, ho fem des del principi (arribar a mig de dinar interfereix la dinàmica de l'ambient).

- No mengem ni bevem quan estem acompanyant els infants, tampoc al pati o jardinet. Només mengem amb ells si és l'hora d'esmorzar.

- Evitem deixar els nostres objectes personals als ambients ja que els objectes poden distorsionar i dificultar el moviment dels infants pels espais.

- En cap cas parlem pel mòbil dins dels ambients d'infants, tampoc als espais exteriors ni al menjador. Per parlar per telèfon cal eixir de l'aula.

- Tots els adults que intervenim a l'escola i als ambients som adults acompanyants.

- Sempre que sigui possible, en l'etapa d'infantil i de primària els/les acompanyants estem en una posició que no sigui de peu (asseguts, de genolls, ajupits...) El fet d'estar drets implica un impacte visual que pot distorsionar l'ambient dels infants. És més natural que a l'espai d'infants no hi hagi persones adultes de peu.

- Entrar a l'escola i compartir a l'espai dels ambients amb els infants és un privilegi; tot i així, compartir aquests espais pot comportar el fet de viure directament processos molt íntims dels nens i de les nenes. Aquestes vivències han de ser quelcom íntim i intern de l'escola, de les persones que convivim amb els nens i amb les nenes... Són fets que no han de sortir del mateix espai... Cal preservar la intimitat dels xiquets i de les famílies.